

Незалежності України 30

ENERGOATOM

Перспектива

Працюємо для людей
Працюємо для України

№34 (1558) 19 серпня 2021 р.

• Тижнева газета •

Заснована в 1991 році

З Днем Незалежності, Україно!

Шановна громадо, дорогі співвітчизники!

У серцях народу України серпнева блакить неба і жовтогарячий зерновий лан зливаються барвами української державності в символ свободи та праці. Майже тисячу років, з часів Київської Русі, українці прагнули вільно жити та сповідувати свої традиції і звичаї, не зазнаючи при цьому поневірянь та утисків. 24 серпня 1991 року Незалежність стала нашим надбанням і знаменом.

Ця визначна дата навіки увійшла в історію молоді держави золотою сторінкою її біографії, започаткувала нову епоху в житті нашого народу, законодавчо закріпила його вікові демократичні прагнення до національного відродження, духовної свободи, економічного зростання, культурного піднесення.

Перші кроки незалежності стали випробуванням для всіх нас - тестуванням на зрілість, на терпіння, на толерантність, нарешті – на здоровий глузд. Нині уже ніхто не має сум-

ніву у тому, що український народ в змозі поліпшити життя у своєму домі. Прийдешній день принесе нам світле почуття радості від усвідомлення власної причетності до розбудови наших сіл, селищ, міст, області та усієї України!

Нам судилося стати учасниками творення новітньої української держави, втілювати у реальність одвічну мрію нашого народу. Це велика честь і велика відповідальність перед власним сумлінням, родиною і прийдешніми поколіннями. Саме від кожного з нас залежить, якою буде нашої державі, як житимуть наші діти, онуки й правнуки.

Чим більш плідно із натхненням кожен з нас працюватиме на благо рідної Вітчизни, а усі разом проникнемося гордістю за нашу неньку-Україну, почуттям патріотизму до рідного краю, прагненням до єдності, порозуміння та згуртованості, не лише державних мужів, а усього народу нашої держави, тим кращим буде наше майбуття. Успіх прийде неодмінно!

Неодмінно будуть добудовані енергоблоки №3 та №4, неодмінно у лоно Батьківщини повернуться Крим та окупована частина Донбасу, неодмінно ми увіллємося у європейську спільноту рівноправним членом ЄС та НАТО. Ми не звернемо з обраного нами шляху. Бо це майбутнє наших дітей, світлий дороговказ на шляху до благополуччя.

Бажаємо кожному здійснити свої найзаповітніші мрії. Нехай високе сонце Незалежності освяєє ваші родини, панує мир і любов. Здоров'я, достатку, добробуту!

Андрій Козюра,
генеральний директор Хмельницької АЕС
Михайло Гук,
голова ППО ХАЕС

Дорогі земляки!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди великого національного свята нашої державності – 30-ї річниці Незалежності України!

Проголошення незалежності – це спільна перемога багатьох поколінь українців, які боролися й гинули за нашу національну ідентичність та державну самостійність.

Безумовно, роки незалежності були сповнені випробуванням для всіх нас.

Пам'ятаючи про минуле, ми повинні думати про майбутнє, про молоде покоління, про нашу спільну відповідальність перед історією.

Тож давайте примножувати здобуте, натхненно працювати, творити і розвивати нашу державу! Єднаймося заради квітучого майбутнього нашої неньки-України!

Щиро вітаю усіх жителів Хмельниччини з 30-ю річницею Незалежності України!

Благополуччя та добра бажаю вам і вашим родинам злагоди, порозуміння та миру!

Нехай невичерпним буде джерело віри, надії й любові до України!

З Днем Незалежності! Слава Україні!

З повагою
народний депутат України
Олена Копанчук

УКРАЇНА

Поклоніться їй низько, складіть найтеплішу молитву,
не відводьте очей і зречіться недобрих думок.

Це твоя Батьківщина,

сакральний божественний витвір,

це вінець материнства, краси світової вінок.

Дайте матері сонця, розвійте непрохані хмари,

розгоніть вітровії – нехай не пророчать біду.

Це земля, що дарує розкриті думи Ікарам,

колискової пісні святий успадкований дух!

Тут живуть трудолюби,

що шлях пробивають до сонця,

тут плекають любов до своїх історичних джерел.

Тут підкорюють атом: і торій з ураном, і стронцій.

Тут примножують славу козацьку, яка попереду іде.

Україна гостинна,

родинна і гарна земля.

Я зростаю при ній Людиною –

бо ж спроможна вона окрилять!

Віктор Гусаров

ЇХ НАРЕКЛИ КІБОРГАМИ

У військовій частині з охорони ХАЕС служить незвичайний воїн. Віктор Володимирович Шміндра належить до людей, яких у народі з 2014 року називають кіборгами. У кінці листопада того пам'ятного року доброволець 95 окремої аеромобільної бригади разом із побратимами потрапляє на ротацію у так званий термінал Донецького аеропорту. Вже на той час, як мовиться, схватись було нікуди, адже 29 та 30 листопада відбувся штурм старого терміналу аеропорту. Українські захисники залишили приміщення старого терміналу та зосередились на території нового.

«Їхали на п'ять днів, але сталося інакше. Холод стояв градусів тридцять. Територія прострілювалась навпростець. Багато було поранених осколками бетону, що відлущувався від стін. Найбезпечніше було біля ліфта, бо він, як не як, залізний. Бувало, територію огортав їдкий дим, бо супротивник застосовував вогнезаймисті кулі. Мусили гасити вогонь. Відстрілювались, коригували вогонь нашої артилерії, пробували відбити у ворога його позиції. Найважче сприймалась тиша, бо вона віщувала недобре. Ворог знаходився від нас за метрів 700. Так тривало два тижні. У цій пеклі важко було не втратити здоровий глузд».

Водночас десь «уверху» внаслідок чергових мирних перемовин було досягнуто угоду про повне припинення вогню починаючи з 10 години 9 грудня. Згідно з цими домовленостями, відтепер залога Донецького аеропорту мала здійснювати ротацію через «зелений коридор» - блокпост сепаратистів та російських терористів.

«Сепари» знали кількість захисників, якою зброєю ми користуємось. Бачив там горезвісного «Моторолу». Найважче дивитись на вбитих побратимів, яких привозили «насіпом» у вантажівках...»

Після нетривалої відпустки Віктор знову на передовій у с. Костянтинівка.

У цей час група командира 90-го батальйону Олега Кузьмінних, який особисто відібрав добровольців, зробила невдалу спробу прориву до нового терміналу. Командир і більшість її особового складу героїчно загинула.

У день прориву групи о 14:56 пролунав вибух у новому терміналі, три поверхи якого перестали існувати. Всередині вижили менше половини захисників з 55, що там залишалися. Останні 16 чоловік 21 січня 2015 року здалися в полон.

Згодом на похоронах свого командира від його рідних Віктор дізнався, що Олег Кузьмінних вважав його справжнім відчайдухом і гідним воїном.

Віктор брав участь у боях у Водяному, Опитному, ходив на зачищення території біля терміналу, знає як працює артилерія. 26 лютого у одному бою від вибуху міни втратив трьох товаришів.

У березні ворожа розвідка біля Опитного здійснила рейд у наш тил. Їх засікли на приладах нічного бачення, але вони розділились по

групах і зникли. Снайпер поцілів у командира Максима Рідзанича. Забрали тіло лише наступної ночі. Згодом було ще чимало втрат.

НЕЦІЛОВАННИЙ, ЛЮБИЙ РОВЕСНИКУ МІЙ

Нецілований, любий ровеснику мій, твої губи обпалює вітер тривоги, ти лежиш з автоматом на жовтій траві і благаєш любові від грішного бога. Бо ж не бджоли, а кулі летять навпростець. Бо ж цілунки їх надто безжалюї і хижі. Ти на варті Вітчизни, ти вийшов на герць. Нецілований, любий ровеснику, – виживи! Я чекатиму після пекельних боїв, що ми стрінемося десь у смертельну годину і яскраві щасливі зіниці твої увіллються в мої і нам радість відчинять. Ти під Щастям не знав, що є рай на землі – він у буднях розмов і обіймів приятних. Я чекатиму щастя на тисячу літ. Буде свято довічне, увічниться празник!

Надія Гусарова

Після звільнення у запас отримав орден «За мужність» III ступеня. Вступив у київський вуз на спеціальність «міське будівництво і господарство», бо хоче зводити нові будівлі для щастя і комфорту. Взяв "академку", щоб допомогти родині матеріально. Він патріот не на словах, а за душевним покликанням, знає, що все в житті залежить від тебе самого.

Нині старший сержант Нацгвардії Віктор Шміндра несе службу у військовій частині 3043 по захисту Хмельницької АЕС. Станція у надійних руках охоронців миру і спокою.

Віктор Гусаров
Фото Павла Ананьїна

ЧАС МОЛОДОЇ ГЕНЕРАЦІЇ НАСТАВ

У одному із липневих звернень персоналу до керівництва атомної електростанції його автор стверджує, що "на ВП ХАЕС йде в основному молодь, яка погано вчилася в школі", бо в молодіжному середовищі міста робота на станції вважається "стрьомною". Надалі, розвиваючи думку, дописувач у якості аргумента на користь своєї позиції щодо непопулярності професії атомників у підростаючого покоління нетішинців, називає причину такого стану речей. Такою, принаймні, він її бачить. А саме – недостатнє відвідування школярами нашого підприємства, зокрема машинного залу, ВРП, майстерень тощо. Відтак, на переконання автора, учні не мають можливості бачити як налагоджене виробництво на ХАЕС і не виявляють бажання пов'язувати своє майбутнє з атомною електростанцією.

Зараз я не про екскурсійну чи профорієнтаційну роботу – її необхідність не заперечую, а от розмова з молодим нетішинцем, колишнім учнем першої ЗОШ Олександром Ковальчуком наводить на думку, що не все так однозначно. Співрозмовник, ніби виняток із правил, бо ж ніяк не вписується у вище змальовану картинку. За 9 років навчання у школі хлопець жодного разу не побував на ХАЕС (старших на екскурсію возили), і бачив лиш її обриси, що доступно кожному нетішинцю як не зі свого балкону-двору, то з дачної ділянки без будь-яких на те дозволів. Не бачив він на власні очі що ж відбувається у тих величезних будівлях, наскільки складний і чим цікавий процес виробництва електричної енергії. Але точно знав, що настане час і працюватиме він саме тут.

Гуманітарні професії навіть не розглядав, був переконаний, що у своєму виборі зупиниться на технічному профілі. Адже з дитинства вабила утаємниченість новобудов, життя яким "вдихають" фахівці з прокладання комунікацій. Мав можливість бачити як робив це тато, який був серед тих, хто забезпечував підведення до новеньких споруд лінії зв'язку. Як заморожений спостерігав юний Сашко за тими свіжовиритими канавами, кабелями, трубами, не завжди до кінця розуміючи як все це має запрацювати на створення комфортних умов для роботи чи проживання.

Так само не відразу збагнув як орієнтується персонал у масиві оплопок-лампочок на щиті спецводоочиснення, посаду оператора 5 групи на якому йому запропонували після вивчення поданого резюме. У свої на той час 29 років мав уже ступінь кандидата технічних наук, а першими сходами на шляху до його здобуття були технічний коледж "Національного університету водного господарства та природокористування" у Рівному та Національний технічний університет України "Київський політехнічний інститут". Докладав зусиль аби закінчити кожен заклад з відзнакою, бо ще в коледжі зрозумів, що чим успішніше навчатиметься, тим ефективніше згодом працюватиме. Тим і мотивував себе, виховував, ставив мету і вибудовував схему як її досягти. А що

більше занурювався у світ науки, став розумітися за якими галузями перспектива. Серед таких бачив атомну енергетику, а з конкретних її об'єктів – Хмельницьку АЕС, яка так наполегливо і невтомно обстоює на різних рівнях доцільність будівництва 3 і 4 енергоблоків на своєму майданчику.

Олександр вірить, що цей проект таки буде втілений у життя, підприємство розвиватиметься, йому необхідні будуть підготовлені кадри, а отже буде змога себе реалізувати, є шанс кар'єрного зростання. Останнє переважило, і він без вагань залишив столицю, де закінчив не тільки політех, а й відучився в аспірантурі, асистував у рідному виші на кафедрі ливарного виробництва чорних та кольорових металів. Займався науково-дослідною роботою, читав лекції, до його обов'язків входило проведення лабораторних та практичних робіт з таких дисциплін як сталеве литво, автоматизація виробничих процесів, контроль якості виробів, основи художнього та ювелірного литва, художнє оброблення металів, основи рисунку, скульптури, композиції, основи гемології, ювелірне устаткування, технологія нанесення покриттів.

Продовжувати? Повірте, перелік доволі об'ємний і не менш захоплюючий.

Запитаєте як технік-технолог, інженер-дослідник Київського політеху такого профілю перейшов на ХАЕС, де своя специфіка не схожа на ту, що опановував довгі роки? А дуже просто, – не зник звертати з дороги, яка веде до поставленої мети. Всьому можна навчитися, було б бажання, вважає молодий атомник, тим паче, що це у нього в крові. Аби випала вільна хвилинка, не б'є байдиків: читає, аналізує, докопуються до першооснов. Залюбки спілкується з однокурсниками, більшість з яких працює за спеціальністю, за можливості буває в рідному КПІ.

Про свої перші враження від ХАЕС згадує так: звичайно, масштаби – те, що кидається у вічі відразу. Щось подібне бачив, проходячи виробничу практику на металургійному комбінаті імені Ілліча в Маріуполі.

Зізнається, що нітрохи не шкодує про переїзд у Нетішин, підтримує його вибір сім'я, задоволений новим колективом. Колеги, щоправда, й через півроку його роботи у хімцеку не можуть зрозуміти, як молодий кандидат технічних наук покинув столицю. Адже тутешня молодь навпаки рветься у Київ, Рівне, не гребує зардонними заробітками.

– Стільки покласти сил і здоров'я на навчання, здобуття кандидатської, а тепер їхати десь полуницю збирати або що? Та я перестану сам себе поважати! – емоційно каже Олександр, нікого при цьому не засуджуючи за подібні рішення. Він же свої знання хоче застосувати на практиці, зокрема й у рідному підрозділі. Вже виявив бажання взяти участь у конкурсі наукових рефератів серед молодих працівників АЕС, має кілька тем, які готовий досліджувати. Наразі радиться зі своїм керівництвом, визначаються яка з них більш актуальна.

Чи продовжуватиме надалі наукову діяльність поки що ствердної відповіді не дає, але намагається, за його словами, "залишатися у формі". Каже, що можливість росту є як у науковому середовищі, так і на виробництві. Тут, можливо, навіть більше, тому й залишив академічні стіни, бо стало трішки нудно читати лекції, хотілося чогось більш практичного. Свої знання вміло застосовує у нинішній роботі, все таки базу хорошу має, обмінюється з колегами думками і порадами.

Олександр цікавий співрозмовник, активний і небайдужий до подій, що відбуваються у суспільстві. На своє запитання чи достатньо активне покоління, народжене в молодій незалежній Україні, аби зробити її більш замкнутою і конкурентоздатною на світовому рівні, він не вагаючись каже, що майбутнє саме в руках молодих. Починати потрібно з себе, з елементарних речей – підтримувати порядок, не давати й не брати хабарі. Не вичікувати, що манна небесна впаде вам на голову, а включатися в роботу, не гаючи часу. Не боятися труднощів і бути готовими брати на себе відповідальність за процес державотворення, утвердження миру і добробуту. Час молоді генерції настав.

Ольга Сокол
Фото Віктора Гусарова

«ВПЕВНЕНИЙ, ЩО ЗРОБИВ ПРАВИЛЬНИЙ ВИБІР»

З Олегом Шилюком доля звела мене у 2016 році – фахівець прийшов працювати у відділ експлуатації будівель та споруд Хмельницької АЕС провідним геодезистом.

Родинне коріння його міцно закріпилось на Тернопільщині у Кременецькому районі, а сам він народився і виріс на Херсонщині, у заможному на той час селищі з гарною назвою Новорайськ. У 70-і роки минулого сторіччя батьки Олега у пошуках роботи та кращого життя, у рамках тодішньої державної програми переселення, переїхали на південь України. Хлопчик зростав поблизу Каховської гідроелектростанції.

«Я був дуже допитливим, а мрії спочатку мав позаземні: хотів підкорювати космос, жартує Олег, – проте коли підріс, вони «вийшли» на земну орбіту. Я зацікавився технікою, особливо меліоративними системами, адже землі Херсонщини потребували додаткового зрошення. На той час тато працював робітником на насосній станції і я бачив, як працює вся ця велетенська машина. Тоді й прийняв рішення, що майбутнє своє пов'язу із гідротехнікою та технологіями».

Закінчивши школу, юнак вступив до Української державної академії водного господарства у Рівному. Успішно вивчився та захистив дипломну роботу. Мав намір повернутися на Херсонщину, проте життя внесло свої корективи, і у 2000 році молодий інженер-гідротехнік отримав пропозицію працювати у Салгирському управлінні зрошувальних систем в м. Сімферополь.

«Я був радий отримати цю пропозицію, адже був вибір між сходом України, де випадало осушувати шахти, та Кримом, який був ближче до місця проживання моїх батьків. Мені надзвичайно подобалися його природа і клімат. Отож, разом із дружиною Вікторією, яка також закінчила Рівненський державний технічний університет та здобула професію еколога, вирушили до Сімферополя. Так почався наш кримський період життя – цікавий та насичений. Пам'ятаю своє перше професійне завдання: необхідно було оцінити величину осідань греблі Сімферопольського водосховища з моменту будівництва. Гребля такої величини і з таких матеріалів є другою в Європі і має доволі складну конструкцію та технічні засоби контролю витрат (складна система відведення фільтраційних вод, ультразвуковий облік води, тощо). Було складно і водночас цікаво виконати таке інженерне завдання. Високий рівень підготовки у Рівненському державному технічному університеті був доречним, адже нас вчили не тільки експлуатувати гідротехнічні об'єкти, а також проектувати, будувати, працювати з геодезичним обладнанням», – пригадує Олег.

Згодом молодий спеціаліст перейшов працювати у Сімферопольський науково-дослідний інститут «ШЕЛЬФ», який спеціалізувався на вишукуванні та проектуванні в нафтогазовій промисловості. Саме там він розпочав свій професійний шлях геодезиста, отримав досвід роботи зі супутниковим геодезичним обладнанням, 3D сканером, з електронними тахеометрами. Розповідає, що кожний проєкт був цікавим, зокрема проектування лінійних газопроводів, контроль стійкості газопроводу під час проведення гірничих робіт у Шархінському кар'єрі, проведення вишукувальних робіт на Полтавщині, непересічною була й геодезична робота на полігоні злітно-посадкової системи «НИТКА». Він багато здобував додаткових знань, самовдосконалювався, займався самоосвітою, отримав сертифікати міжнародного рівня з тривимірною проектування та 3D сканування. Усе це дало змогу молодому чоловіку спробувати свої сили в інженерії і проектуванні. Його професійна біографія кримського періоду досить насичена: знання, ерудованість та ініціатива спеціаліста були віддані «Пітергаз-

морпроєкту», згодом науково-дослідному інституту «Крим». Багаж знань Олега Шилюка поповнився втіленими проєктами з проектування автодоріг, командного розроблення генплану Сімферополя та інших населених пунктів, – так перейшов від лінійних споруд до площинних.

Дружина працювала спочатку інспектором з водних ресурсів, згодом очолила відділ у Міністерстві регіонального розвитку АР Крим, народилася донька Катерина.

«Задовго до сумнозвісних подій 2014 року у Криму спостерігалися дивні речі: з'являлися проросійські написи на кшталт «Полуостров «Россияночка», «Единая Россия» та інші. Активізували діяльність різні політичні партії проросійського напрямку. Населення психологічно готували до приходу російської влади. Пам'ятаю, як починаючи із 2012 року, на будь-яких святкуваннях все частіше з'являлися елементи російської культури. Тоді це насторожувало не багатьох. Для мене особисто тривожним дзвіночком став випадок із професійного життя. З колегами проводили обстеження маяків на території півострова, а у Севастополі російські військовослужбовці не допустили нас до цього об'єкту, який апріорі був українським. Отож, ми розуміли, що відбувається щось не те. Згодом усвідомили: тиха підступна пропаганда переростає в ідеологічну прелюдію війни», – констатує Олег.

Рішення покинути Крим прийшло саме тоді, коли відбулося фейкове голосування на півострові. Сім'я Шилюків перебувала у Нетішині, гостювала у батьків Вікторії. Вибір був болючий.

«Я поїхав з Криму не тому, що в Росії по-іншому живуть, не тому, що розмовляють російською. Я змушений був покинути місце, де народилася моя дитина, де я збудував дім, посадив дерева, де був щасливий. Поїхав саме через те, аби забезпечити майбутнє своїй доньці та сім'ї, бути вільним у своїй державі. Ота невизначеність і підштовхнула нас повернутися до родинних джерел. Так, втрачати – це дуже важко, частину себе все-одно лишаєш там, де залишив частину життя. Ця

ситуація тяжча, ніж пожежа чи повінь: це душевне стихійне лихо, яке руйнує стиль твого життя, подеколи і віру. Важко розпочинати все з нуля, особливо у 40 років, проте надзвичайно вдячний своїй коханій, що підтримала мене, і наше рішення стало спільним. Я переконаний, що вибір зробив правильний», – ділиться сокровеним Олег.

У Нетішині їх підтримала, прийняла та схвалила вибір родина. Поступово було вирішено побутові проблеми. Олег вдячний людям, які підтримали його, оцінили потенціал та допомогли на професійному шляху. Той рік, який розривав життя родини навпіл, став і гірким, і цікавим водночас. Тут, на своїй малій батьківщині, Олег вдруге розпочав шлях високоосвіченого фахівця.

Першими цікавими роботами після подій 2014 року були інженерно-геодезичні роботи по Десятинній церкві у Києві, обстеження нового собору Почаївської лаври. Того ж буремного року влаштувався працювати на Хмельницьку АЕС: спочатку бетонярем 4 розряду в РБУ ЕРП, а через два роки – провідним геодезистом ВЕБтаС. Під час роботи у цьому підрозділі прийняв рішення здобути другу вищу освіту – з відзнакою закінчив Київський національний університет будівництва та архітектури, отримавши звання магістра інженера-дослідника. Олег – взірць максималізму та критичного ставлення до себе, тому переконаний, що потрібно розширювати свій світогляд, збільшувати об'єм знань.

«У відділі експлуатації будівель та споруд основним завданням був геодезичний моніторинг за будівлями та спорудами ВП ХАЕС, виконував різної складності геодезичні вимірювання. Атомна енергетика – цікава для мене галузь зі своєю специфікою, яка підштовхує до самоосвіти та вивчення нових технологічних процесів. Свою магістерську роботу також пов'язав із моніторингом будівель та споруд – опрацював питання впровадження комплексної системи моніторингу на прикладі Хмельницької АЕС, яка б об'єднала різні системи моніторингу в одну для оперативної та повноцінної оцінки стану об'єктів АЕС в результаті зовнішніх впливів», – зауважує фахівець.

Олег із захопленням розповідає про кожну свою роботу: цікаво та доступно. Навіть не могла уявити, що буду уважно слухати про різні технологічні та конструктивні елементи АЕС. Співрозмовник переконаний, що будь-яка робота на Хмельницькій АЕС – насамперед відповідальна та цікава, і виконувати її треба якісно та вчасно.

Нині Олег Шилюк – інспектор служби відомчого нагляду та пожежної безпеки за напрямком «Будівлі і споруди». І знову вивчає велику кількість наукової та нормативної літератури. Свою улюблену історичну прозу відклав до кращих часів, проте натхнення черпає у душевному спокої сім'ї, мудрих порадах дружини Вікторії, успішних студентських здобутках доньки Катерини. Його хобі – бджоли та велосипед: невеличка пасіка поєднує з природою, а двоколісний дозволяє краще пізнати місцеві пейзажі. Часом сниться Крим, де жив та працював...

Для нього Україна – це не територія, не окрема область чи регіон, а люди, традиції, культура, мова. Саме віра в Україну і допомогла не опустити крила і відкрити в собі ту любов, яка воскресла з попелища.

– *Олеже, скажи, – ти не жалкуєш про свій вибір?*

– Ні, бо приїхав сюди не для того, щоб здатися чи опустити руки, а зрозуміти, що я таки щаслива людина, бо маю три складові свого щастя – сім'ю, родину і Батьківщину.

Тетяна Степанюк

ТАК ВІДЗНАЧАЛИ ЦЕЙ ДЕНЬ У НЕТИШИНІ

2001 рік. З нагоди 10-ї річниці Дня Незалежності на місці підняття у квітні 1990 року національного прапора відкрито пам'ятний знак.

2003 рік. На фасаді міського центру соціальних служб для молоді (приміщення колишнього кінотеатру «Юність») урочисто відкрито меморіальну дошку В'ячеславу

Чорноволу. Її автор – заслужений художник України Сергій Чумаков. Саме у цьому приміщенні відомий політик двічі, у 1991 та 1994 роках, зустрічався з нетішинцями.

2011 рік. На проспекті Курчатова відкрито алею з нагоди 20-ї річниці Дня Незалежності.

ОБЕРІТЬ ПОДАЛЬШУ ДОЛЮ

ВП «Хмельницька АЕС» пропонує студентам 1-4 курсів закладів вищої освіти України: Національного університету «Львівська політехніка»; НТУУ «КПІ»; Одеського національного політехнічного університету; Вінницького національного технічного університету; Київського національного університету імені Тараса Шевченка; Луцького національного технічного університету; Тернопільського національного технічного університе-

ту імені Івана Пулюя; Національного університету водного господарства та природокористування, які навчаються за кошти державного бюджету, укласти тристоронні договори на підготовку спеціалістів/магістрів з подальшим працевлаштуванням у ВП ХАЕС за такими спеціальностями: «Електроенергетика, електротехніка та електромеханіка» (1-4 курс); «Атомна енергетика» (1-2 курс); «Автоматизація та комп'ютерно-інтегро-

вані технології» (1-4 курс); «Хімічна технологія та інженерія» (1-4 курс); «Інженерія програмного забезпечення» (1-4 курс); «Теплоенергетика» (1-4 курс); «Метрологія та інформаційно-вимірвальна техніка» (1-4 курс).

Студенти національного університету «Львівська політехніка», НТУУ «КПІ», Одеського національного політехнічного університету, Вінницького національного технічного університету, Національного

університету водного господарства та природокористування, починаючи з другого курсу, з балом успішності не нижче 82, мають право на персональну стипендію.

За довідками звертатися у відділ кадрів ВП «Хмельницька АЕС» до 31 серпня 2021 року, при собі мати довідку із закладу вищої освіти про успішність (для студентів 2-4 курсів), копію паспорта та ідентифікаційний номер фізичної особи.

Відбір студентів буде розглядатися на конкурсній основі.

Кількість місць обмежена.
(тел. 6 22 30)

РОВЕСНИЦЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

У метриці та паспорті уродженки Нетішина Олесі Манько у відмітках про дату народження зафіксовано – 24 серпня 1991 року. Вона ровесниця Незалежності України.

У дитячі роки на адресу дівчини не було пафосу з боку знайомих та рідних стосовно її появи на світ. Інтерес прокинувся згодом, коли одне із періодичних видань помістило розповідь про Олесю, яка святкує свій день народження під час відзначення головного державного свята незалежної України. Їй було приємно, коли про це говорили шкільні друзі, навіть незнайомі люди впізнавали героїню публікації.

Нетішинський шкільний період Олесі Манько був таким же як у більшості ровесників: уроки, дозвілля. Але до навчання учениця ставилась із відповідальністю і намагалася показати гарні знання з різних предметів, найбільше уваги приділялось гуманітарному напрямку. Не випадково після одержання атестата про середню освіту Олеся Манько успішно склала іспити до Національного університету «Острозька академія».

Період навчання у старовинному місті для студентки став нагодою переосмислення багатьох життєвих цінностей. Цьому сприяла не тільки наполегливість викладацького складу, який постійно вимагав ґрунтовних знань, а й загальна концепція академії у вихованні патріотичної еліти. У цьому переконатася і Олеся, бо на її очах ще вчорашні вступники за кілька років ставали свідомими громадянами, для яких поняття Україна є значно більшим чинником, ніж просто географічний факт.

Інтелектуальний потенціал, акумульований у найстарішому виші східного слов'янства, знадобився у Львові, де Олеся Манько згодом оселилась. Нещодавно випала нагода зустрітись із ровесницею незалежної України, коли вона разом із сином прибула на гостини до батьків Віктора та Марії Маньків.

У спілкуванні із Олесєю Вікторівною склалось враження, що переді мною не лише красива жінка, а й багатогранна співрозмовниця, яка має гарні знання у різних сферах життєдіяльності. Саме вони допомогли їй утвердитись у конкурентному середовищі фахівців з інформаційних технологій та комунікацій.

– Пані Олесю, кожного року ви традиційно відзначаєте два свята – особисте та державне. А який із днів народження вам найбільше запам'ятався?

– Звичайно, той, що зустрічала у Нетішині 2008 року. Я тоді успішно склала іспити до Національного університету «Острозька академія» і чекала початку першого семестру. Моя мама, Марія Леонідівна, працювала коректором у газеті «Енергобудівник», і сказала, що на День Незалежності у Нетішині біля мерії всі охочі можуть долучитись до викладання розмінними монетами великого герба України – Тризуба. Зібрані кошти будуть перераховані на лікування юного нетішинця Сашка. Я згадала про пляшку 3-під шампанського, у яку кілька років збирала монетки номіналом 10 копійок. Скарбничка була наповнена вщерть. Мимоволі задумалась: а кому вони будуть більше потрібні – мені, чи тому хворому хлопчику? То й взяла участь у проведенні акції, де зібралось багато небайдужих нетішинців. Згодом довідалась, що на лікування дитини збрали у грошовому еквіваленті більше тисячі доларів США. Це особливий стан душі, коли усвідомлюєш силу добра, милосердя, добрих вчинків.

– Ви маєте можливість порівняти два міста, які мають велике значення у особистій долі: Нетішин та Львів.

– Таке порівняння робити досить важко. Нетішин для мене назавжди залишився маленькою батьківщиною, де мешкають рідні та близькі. Тут зроблені перші кроки, тут були перші перемоги, тут

детське такого письменника, який би зміг вичерпно описати це древнє місто. Тут своєрідні не лише аромат кави та архітектура, а й аура. Львів змушує бути не байдужим до всього, що є навкруги. Пригадую, коли влаштувалась у фірму, то не могла звикнути до місцевих діалектів, принаймні було дивно чути, що мештами є мої модельні туфлі, а філіжанкою – звичайна чашка кави. Тут усвідомлюєш, що поряд з тобою мешкають різні за звичаями та переконаннями люди. Але у цьому розмаїтті надзвичайно багато тих, хто гордо іменує себе українцями.

– Немає сумніву, що у вас багато друзів.

– Звичайно, і всі вони відповідають моїм внутрішнім критеріям світосприйняття. Як мовиться, навіщо обзаводитись знайомцями, коли вони тобі не цікаві.

Хочу згадати мою давню нетішинську подругу Ольгу Махмед. У її паспорті дата народження – 16 липня 1990 року, за рік до того була прийнята Декларація про державний суверенітет України. Ось так ми ніби два крила Незалежності.

– Ви себе вважаєте успішною людиною?

– Я себе вважаю щасливою людиною. У мене цікава робота. Я постійно відчуваю любов і піклування своїх батьків.

Вдома мене чекає коханий чоловік Віктор та наше спільне творіння – син Теодор. Переконана, що він стане справжнім патріотом незалежної України, яка у історичному часі переплелася з моєю долею.

Олександр Шустерук
Фото Віктора Гусарова

познавала ази життя. Зважаючи на те, що мама була причетною до випуску газети УБ ХАЕС, а тато належав до когорти будівельників, то завжди була у курсі всіх цікавих подій міста енергетиків. Нетішин я вважаю своє пристанню. А ось гаванню – Львів, з його давніми традиціями, самобутністю. Інколи задумуюсь, що не знай-

ЗАХОДИ ДО ДНЯ ДЕРЖАВНОГО ПРАПОРА ТА ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

22 серпня

9.30 – велопробіг «Кривин - Нетішин» (від Старокривинського Будинку культури до міської сцени у парковій зоні);

вiд 09.30 – виставка робіт сільських майстрів «Мистецтво одного села...» у КЗ «Старокривинський Будинку культури»;

12.00 – захід показового навчання з підготовки тероборони та цивільного захисту населення у парковій зоні та виставка військової техніки в/ч 3043;

15.00 – експрес у минуле «Незалежність України – обличчя епохи» у бібліотеці-філії №4 міської ТГ;

15.00 – святковий концерт «У мене ти одна-єдина, Україно!» у КЗ «Старокривинський Будинку культури»;

18.00 – святкова дискотека для молоді у КЗ «Старокривинський Будинку культури»;

18.00 – концертна програма «Україно, ми тебе заквітчали любов'ю» у КЗ «Нетішинський міський Будинку культури» (вул.Солов'євська, 178).

23 серпня

9.00 – урочиста церемонія підняття Державного Прапора України, флешмоб «Символ свободи і боротьби» на площі біля адмінбудівлі виконкому та покладання квітів до пам'ятних знаків Героям Вітчизни, Героям Небесної Сотні та борцям за незалежність України, до центрального флага міста (вул. Будівельників);

10.00 – урочиста церемонія підняття Державного Прапора України у с.Старий Кривин на площі біля приміщення ЦНАПу;

11.00 – відкриті вуличні змагання з настільного тенісу серед дітей та молоді (до 18 років) на спортивному майданчику на пр.Незалежності, 15;

11.00 – історична година «Барвіста країна – моя Україна!» у центральній Публічній бібліотеці міської ТГ, віртуальна виставка «Цвітуть неначе квіти волі, знамена жовто-голубі» у центральній Публічній бібліотеці міської ТГ.

24 серпня

09.00 – командний забіг з перешкодами АТОМ RACE у парковій зоні;

Вiд 15.00 біля міської сцени у парковій зоні:

- «етно-містечко», «класік-пікнік», «козацькі забави», «дитячий майданчик»;

- виставка військової техніки в/ч 3043, пожежно-рятувальної техніки З ДПРЗ, поліцейських автомобілів відділу поліцейської діяльності №1 Шепетівського РУП; костюмована фотозона «Одягни вишиванку»;

- міська виставка творчих робіт з об'єднаного та декоративно-ужиткового мистецтва «Собор душі моєї» викладачів МШ «Нетішинська художня школа», народних майстрів міської територіальної громади та регіону;

- загальноміська акція «1000 і одна причина пишатиись Україною»;

- квест «30 років крок за кроком»;

15.00 – конкурс малюнку «Любий мій краю» у КЗ «Нетішинський міський Будинку культури» (вул.Солов'євська, 178);

15.00 – церемонія нагородження переможців конкурсу «Успішна особистість 2021 року» у великій залі КЗ «Палац культури міста Нетішина»;

17.30 – урочиста хода у вишиванках (від готелю «Горинь» до міської сцени у парковій зоні);

18.00 – святкова концертна програма до 30-ї річниці Незалежності України «Україно, цвіти у любові й добрі» на міській сцені у парковій зоні;

18.30 – урочистості до 30-ї річниці Незалежності України «Квітує, Україно!» на міській сцені у парковій зоні, святкові привітання жителів міста, нагородження переможців фотоконкурсів, вручення Почесних грамот та цінних подарунків активним представникам громадськості Нетішинської міської ТГ;

20.00 – концертна програма солістів Заслуженого академічного ансамблю пісні і танцю Збройних сил України Олексія та Анастасії Шпортьока;

21.00 – концертна програма гурту CLOUDLESS.

ПОПОВНЕННЯ

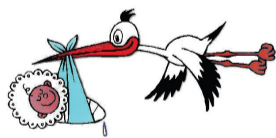
З 11 по 18 серпня 2021 року в акушерському відділенні Нетішина народилося 13 немовлят: 3 дівчинки і 10 хлопчиків. Нетішинських немовлят цього разу 8: 1 дівчинка і 7 хлопчиків.

Мамою найбільшої новонародженої дитини стала нетішинка Руслана Миколаївна Джус.

Її синочок народився вагою 3990 грамів при зрості 54 сантиметри.

Щиро вітаємо батьків з поповненням у сім'ї.

Дані на 9 годину 18 серпня 2021 року.

Перспектива

Розповсюджується безкоштовно

30100, Хмельницька обл., м.Нетішин, вул. Лісова, 6, редакція. Гол. редактор В.П. Гусаров, тел.: 6-37-84
Тел.: редактор 6-37-85; кор-т: 6-37-86; www.haes.org.ua; E-mail:gusarov.viktor@khnpn.atom.gov.ua

Засновник - адміністрація і трудовий колектив Хмельницької атомної електростанції

Зам. 1947. Тираж 1000 екз. Обсяг 1 д.а. Набір і текстові діапозитиви виготовлені у ДОД ЦГЗ ХАЕС.
Віддруковано «ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ», м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14. Свідоцтво про реєстрацію серії ХЦ № 200 від 25 жовтня 1994р.